Svensk Tidskrift

GRUNDAD 1911. NÄTTIDNING FÖR POLITIK, EKONOMI OCH KULTUR.

Foto: Adam Vradenburg/Unsplash.com

25 SEPTEMBER 2026

Rainer Zitelmann: Berlin svänger vänster

”First We Take Manhattan (Then We Take Berlin)” – det var den yttersta vänsterns plan. Och den tycks ha fungerat. Den stora förebilden för Die Linke i Berlin var New Yorks marxistiske borgmästare Zohran Mamdani, vars valkampanj partiet framgångsrikt kopierade.

Och de vann. Die Linke blev med bred marginal det största partiet i den tyska huvudstaden med 25,7 procent av rösterna,

långt före CDU, som hittills styrt Berlin och fick endast 18,8 procent. Bland väljare under 25 år fick Die Linke hela 43 procent och bland kvinnor under 25 år 51 procent.

Die Linke är efterföljaren till det tidigare kommunistpartiet SED, som styrde Östtyskland fram till den tyska återföreningen. Den centrala frågan i partiets valkampanj var kravet på att expropriera stora bostadsbolag, som man bara vill kompensera med omkring 40 procent av marknadsvärdet. Kravet slog an eftersom bostadsbristen är extremt stor i Berlin. Men det är just vänsterpolitik som har bidragit till denna brist. Socialdemokraterna och Die Linke, som tidigare styrde Berlin tillsammans, drev bort investerare från staden med sin hyrespolitik. Samtidigt förespråkade de öppna gränser och i praktiken obegränsad invandring. Tillsammans har dessa båda politiska linjer bidragit till en allvarlig bostadsbrist. Enligt principen ”Stoppa tjuven!” har partiet nu framgångsrikt utnyttjat ett problem som det självt varit med om att skapa för att vinna röster.

Ironiskt nog förespråkar Die Linke samma bostadspolitik som SED förde i Östtyskland: ett så kallat hyrestak, det vill säga ett förbud mot hyreshöjningar, samt förstatligande. Båda fick katastrofala konsekvenser i Östtyskland. Hyrorna var låga, men en stor del av bostadsbeståndet förföll och var fjärde bostad saknade till och med egen toalett.

Många judar i Berlin är särskilt oroade över Die Linkes valseger. Josef Schuster, ordförande för Zentralrat der Juden in Deutschland, sade att han var djupt bekymrad över partiets framgång i Berlin. ”Att ett parti på vars valmöten man öppet har krävt människors död går segrande ur valet oroar mig djupt”, sade Schuster i ett uttalande på söndagen. Han anklagade Die Linke för att under valrörelsen upprepade gånger ha överskridit gränsen till antisemitism.

I oktober 2024 lämnade fem framträdande Berlinpolitiker Die Linke. Ett av de viktigaste skälen som de angav var den

växande antisemitismen inom det egna partiet.

Die Linkes toppkandidat i Berlinvalet 2026 var Elif Eralp, vars föräldrar kommer från Turkiet. Under senare år har Die Linke fått ett särskilt starkt stöd bland migranter från arabvärlden, där fientlighet mot Israel och judar är utbredd. Partiet har vid upprepade tillfällen motsatt sig polisrazzior riktade mot arabiska klaner och även invänt mot användningen av begreppet ”klankriminalitet”, som man anser vara diskriminerande.

Issa Remmo, en av Berlins mest kända klanledare, deltog i Die Linkes valvaka. Många medlemmar av Remmo-klanen har varit inblandade i kriminell verksamhet. Issa Remmo, som har minst 13 barn, betraktas som klanens överhuvud. Medlemmar av klanen var bland annat inblandade i stölden av det 100 kilo tunga guldmyntet från Bode-Museum i Berlin och den spektakulära juvelkuppen mot Grünes Gewölbe i Dresden.

På valnatten sade Remmo till Berliner Morgenpost att han för första gången i Tyskland kände sig stöttad av ett politiskt parti. Die Linke tog dock officiellt avstånd från honom och uppgav att han inte hade varit inbjuden.

Får Berlin nu en socialistisk regering? Mandatfördelningen möjliggör en koalition mellan de tre vänsterpartierna SPD, De gröna och Die Linke. Men även en koalition mellan CDU, SPD och De gröna skulle ha majoritet i parlamentet.

Om Elif Eralp blir regerande borgmästare i Berlin skulle det vara första gången sedan 1989 som det parti som tidigare hette SED och senare blev Die Linke åter får posten som regeringschef i den tyska huvudstaden.

Rainer Zitelmann är författare till Myter om kapitalism

« Amanda Wollstad: Anderssons osvikliga timing